

„ШТО ЉУБАВ СТВОРИ, ТО ВЕКОВЕ ЖИВИ“

Драги Милићевићи,
Поштовани пријатељи братства Милићевића,

Добродошли на Веб-сајт староставне српске породице Милићевић, са коријеном од Мрњавчевића, стаблом у Билећким Рудинама у Српској Херцеговини, гранама широм Републике Српске, Србије, Црне Горе на све четири стране свијета.

Милићевићи су једно од најбројнијих братстава Српске Херцеговине, чији коријени сежу од војводе Гојка Мрњавчевића из 14. вијека, а Косови Луг у Горњој Зети је матица наше породице.

Наше братство формира се, знатно касније, од родоначелника Милића (Властелиновића) на простору Билећких Рудина, у Српској Херцеговини у другој половини 17. вијека. Од Милића (опјеваног у народној пјесми „Женидба Милић барјактара“) развило се знаменито породично стабло Милићевић.

Због своје бројности, утицаја и чињенице да је обухватало половину тадашњег билећког среза, Јефто Дедијер братство Милићевића назива и племеном.

Милићевићи су се, током вијекова, због турског терора, аустроугарских намета и економских разлога, расељавали, најприје по Херцеговини, потом Босни, Србији, Црној Гори и другим земљама, на све четири стране свијета, од велике Русије до далеке Америке, од Европе до Новог Зеланда и Аустралије.

Милићевићи за себе кажу:

Бурна историја, згуснута географија – то је наша фамилија.

Од колијевке – поменућемо само нека имена:

Билећке Рудине, Продоли, Плана, Крушев До, Топла Продо, Милићев До, Милићев Катун, Милићев Мрамор;

а онда: Шобадине, Звијерина, Боденик, Подосоје, Граница, Тисовац, Фатница, село Калац, Засада у Дабру, Лакат у Невесињу, Хргуд изнад Стоца, Меданићи у Гацку, Грабов До, Љубиње, Клепци...

затим:

Милићи, Рогатица, Вишеград, Мостар, Сарајево, Бијељина, Добој, Сплит, Ваљево, Бајина Башта, Крагујевац, Рашка, Косовска Митровица, Урошевац, Лесковац, Београд, Нови Сад, Сечањ, Зрењанин, Вршац, Кикинда, Смедерево, Краљево, Крушевац, Ниш, Прокупље, Алексинац, Куршумлија, Блаце, Шабац, Ужице, Чачак, Панчево, Пожаревац, Мелбурн, Торонто, Чикаго, Њујорк...

Градови као и људи имају своју физиономију и свој карактер.

Све ове градове везује једна мисао и једна обавеза.

Све док потомци траже решење – дотле смо исто поколење.

Све што радимо везујемо златном нити за небо – ако човјек изгуби Бога у себи залутаће у тами.

Куд год ходили Милићевићи су постојани у својој души и љубави ка слободи и светосављу. Постојаност народног памћења које су носили у себи доводило их је некада до страдања и жртве. Многи су напустили родну грудну и отишли у прекоморске земље. Миљама удаљени никада нису прекинули везу са старим крајем.

Милићевићи славе Светог Николу, али и Св. Ђорђа, Св. Јована и Св. Архангела Михаила. Наше родословље (генеалогичка) показује да многе породице различитих презимена и различитих крсних слава – воде поријекло од Милићевића.

*„Брат до брата, рођак до рођака,
све не може родит једна мајка!“.*

Расељавањем Милићевића у разне крајеве настало је веома разуђено братство, које је дало значајан допринос развоју српског народа у свим областима. Импонује свијест о националној припадности, вредноћи, радиности, части и поштењу, чојству и јунаштву и најљепшим хришћанским врлинама.

Староставне књиге биљеже да ова породица кроз вијекове има храбре и одважне људе у својим редовима: војводе, кнезове, харамбаше у прошлом времену, као и генерале, пуковнике, научнике, докторе, писце у овом времену данас. Расадник умних и даровитих људи, паметара, угледника, слободара, подвижника, духовника.

Племенити људи, богати даровима основних људских врлина, увијек ма гдје били свој крст, свијећу и икону су носили. Као једно од најбројнијих братстава српске Херцеговине, Милићевићи су вековима постојани у памћењу. Разграната породица Милићевић из Билећких Рудина имала је велике посједе.

* * *

Мноштво знаних и одабраних изњедрила је ова честита породица:

МИЛАН Ђ. МИЛИЋЕВИЋ – етнограф, библиотекар, државни савјетник Србије, члан Српске академије наука;

НИКОЛА МИЛИЋЕВИЋ ЛУЊЕВИЦА – богати трговац из села Луњевица, подно Рудника, упамћен по томе што је обилато помагао устанике у Првом и Другом српском устанку;

ДРАГА ОБРЕНОВИЋ – ДЈЕВОЈАЧКО МИЛИЋЕВИЋ – унука Николе Милићевића Луњевица, позната у народу по називу Луњевица – краљица Србије и супруга краља Александра Обреновића;

ХАЦИ МЕЛЕНТИЈЕ – из манастира Раче, родом из Бирча – праунук Јефта Милићевића;

КОСТА МИЛИЋЕВИЋ – сликар – умјетник са почетка 20. вијека;

ЈОВАН МИЛИЋЕВИЋ – глумец – првак Народног позоришта у Београду;

МИЛИЋЕВИЋ РИСТО – КНЕЗ, ВЕЉКО МИЛИЋЕВИЋ-ПИСАЦ, ПРОКОПИЈЕ ЧОКОРИЛО – ДУХОВНИК, МИЛИЋЕВИЋ И. КОСТА – УМЕТНИК, МИЛИЋЕВИЋ ЖИВКО – ПУБЛИЦИСТА, МИЛИЋЕВИЋ НИКОЛА – НИКО – ПУБЛИЦИСТА, МИЛИЋЕВИЋ НИКОЛА – ПИСАЦ, МИЛИЋЕВИЋ РАДЕ – НАРОДНИ ХЕРОЈ, МИЛИЋЕВИЋ НИКОЛА – ДИПЛОМАТА, МИЛИЋЕВИЋ ДРАГОЉУБ – НАУЧНИ СТВАРАЛАЦ, МИЛИЋЕВИЋ МИРОСЛАВ – НАУЧНИ СТВАРАЛАЦ, ПРОФ. ДР. МИЛИЋЕВИЋ НИКОЛА – НАУЧНИ СТВАРАЛАЦ И ТАКО РЕДОМ...

А ко још није чуо за ОБРАДА МИЛИЋЕВИЋА из Билеће – неписменог сељака из Звијерине који се обогатио у Монтани у Аризони

Ипак, говорећи о знаним Милићевићима само је један *кнез и војвода*, најистакнутији Херцеговац у ослободилачким ратовима током 19. вијека:

*С гласовите земље Херцегове
Од Билеће Глигор Милићевић
Добар јунак а ријечи тврде!*

И у најтежим временима ратова, сеоба и неродица, Милићевићи су опстали као онај кремен-камен, што има довољно труда и кресива да упали искру слоге и заједништва и проносили је даље.

* * *

Нашу идеју зближавања, упознавања и чувања духовних коријена, на најљепши начин остварили смо одржавањем Сабора братства Милићевића.

Десет је година отакао се родила идеја о утемељењу Сабора братства Милићевића. Била је то велика жеља бројних генерација прије нас, а овој генерацији част и обавеза да у једну руку историје, легенде и предања, зачетог још у 14. вијеку, у времену Мрњавчевића, обједине братственичко биће Милићевића баш као славску икону Светога Николе, Св. Ђорђа, Св. Јована и Св. Архангела Михаила – крсног имена које Милићевићи широм свијета славе.

Наше саборовање, браћо и сестре, поред пригодног свечарског карактера, покренуло је низ питања и дало многе резултате. Ових десет година, братство је живело једним сасвим новим колективним животом.

Сабор је увијек састајање и сјећање, сусрету радовање.

Сабори – наше спомен чесме, уморног поје а болног оздрављују.

Са оваквог једног извора потекли су давно из Херцеговине Светог Саве дједовине Милићевићи потоцима и понорницама, стазама и богазама, сеобама којима као да нема краја од Косова до данашњих дана.

Данас, када су и наши сабори већ дио историје, присјећамо се:

* * *

Први Сабор, одржан у Билећи 1. септембра 2001. године, на величанствен је начин скренуо пажњу јавности, па и нама самима, нама Милићевићима, да је ово братство не само једно од најбројнијих код Срба данас, него и са најочуванијим осјећањем исконске братске снаге, љубави и осјећања поноса на коријене и припадност великој Милићевој фамилији. Сабор је отворен у Подосоју код Билеће, на кућишту родоначелника Милића, а отворио га је проф. др. Милић Милићевић. Одржан је помен прецима и родоначелнику Милићу у цркви Свети Ђорђе, такође у Подосоју, а водио га је игуман Слобо са свештеницима. Била је то дирљива и незаборавна слика и за Милићевиће и за најширу јавност – величанствен сусрет са историјом.

На првом Сабору објављена је и прва књига о Милићевићима – студија „Братство Милићевићи“ аутора наше сестре Десанке Милићевић – Вековић. На промоцији су говорили генерал Ратко Милићевић, доктор Војо Миљанић и доктор Вукашин Баћевић – рецензенти. Приређен је и величанствен културно-умјетнички програм у коме су учествовали: Светлана Стевић – етно музика, Бранко Милићевић и Ђорђе Копривица – гуслари, Хор Свети Василије Острошки из Никшића, Бранко Гашић – ре-

цитатор... Академију је режирао проф. Никола Асановић а програм је водио Миливоје Бештић. Благослов и беседу на Свечаној академији говорио је ЕЗХ владика Григорије а за предсједника Сабора изабран једногласно пуковник Анђелко Милићевић. На Сабору и братственичком ручку било преко 750 братственика.

* * *

Други Сабор, одржан такође у Билећи, 20. августа 2005. године, потврдио је снагу и јединство братства и дозвоа многу нашу браћу, нарочито младе људе са свих страна. Овом приликом, у Билећким Рудинама у родном Подосоју код Билеће, подигли смо споменик Милићу Властелиновићу, нашем родоначелнику, и тиме утврдили темељ за сјећање и памћење генерацијама које долазе.

У Подосоју смо освештали и открили спомен обиљежје родоначелнику Милићу. Споменик је открио и говорио најстарији братственик Јово Милићевић из Сечња. Парастос је одржан у спомен храму Свети Василије Острошки у Касарни, а служио је игуман Симеон са свештенством, који је такође благословио и беседио на Сабору.

И овога пута приређен је богат културно-умјетнички програм у коме су учествовали: Бранко Милићевић – гуслар, КУД „Алат“ из Требиња са пјевачком групом из КУД-а и уметничким директором Драганом Мијовићем. Одабране монологе из текста „Војвода Глигор Милићевић и његово вријеме“ говорио је глумац Сретен Митровић из Никшића, док је књижевник Чедо Баћевић бесједио о војводи Глигору. Рецитаторка Доротеа Дружетић говорила је „Пркосну песму“ Добрице Ерића... Програм је режирао и водио проф. Никола Асановић.

На другом Сабору проглашени су „ВЕЛИКИ ДОБРОТВОРИ БРАТСТВА“ и уручене плакете и за дати новчани прилог и несебичну подршку у организацији Сабора братства Милићевића. То признање добили су братственици: Михајло Мајк Милићевић, Светислав Свето Милићевић и Анђелко Милићевић. За предсједника Братства поново је једногласно изабран пуковник Анђелко Милићевић.

Сабору присуствовали близу 650 братственика.

Први и други Сабор, Свечана академија и братственички ручак организовани у Касарни „Билећки Борци“ у гарнизону Билећа.

* * *

Бога молећи, љубав у срцу носећи и слободарски пут слиједећи, одлучили смо да се састанемо и на трећем Сабору – 25. септембра 2010. године у Београду и тако чувамо традицију, духовност и културу и код младих развијамо свијест о заједничкој припадности једној од младика нашег националног стабла.

Јер, „свака птица својим гласом пева и сваки народ има свој глас и своју песму, по којој се препознаје“. (Стефан Немања у „Завештању о језику“).

На трећем, као и на претходна два сабора, браћо и сестре, најприје нас је сабрала заједничка молитва у Саборној цркви Светог Архангела Михаила у Београду за помен нашим прецима, па смо тако учинили себе достојним потомцима наших предака. Док смо уз молитву, мирис тамјана и сјај воштанице, у миру побожном, били у духовном јединству са прецима, свако од нас доживио је чудесну слику протеклих вијекова.

У Саборној цркви на јутарњој литургији за помен свим прецима братства Милићевића парастос је служио Његова Светост Патријарх српски Господин Иринеј са свештенством и монаштвом.

На Сабору се окуписмо да нам напредак буде.
Претке поменусмо – младе нараштаје осоколисмо.

На мах, ту крај нас, као у магновењу, пројахали су витезови из доба Немањића и Мрњавчевића, осјетио се сјај и туга Милић-барјактара, племство Милића Властелиновића, бојни поклич војводе Глигора на Вучјем долу и многим другим бојиштинама. Као да смо за тренутак видјели наше храбре претке у редовима солунских добровољаца на врховима Кајмакчалана, али исто тако и у многим биткама у Другом свјетском рату, а нарочито у овом посљедњем, отаџбинском.

На сваком од ових мјеста Милићевићи, наши преци „били су кадри на страшноме мјесту постојати“, предани неимари српске историје, уписали су златним словима име нашег братства. Тако раде људи од угледа – Срби од традиције – потомци од имена – тако раде Милићевићи.

Истражујући прошлост Херцеговине и Црне Горе, књижевник Чедо Баћовић написао је књигу о војводи Глигору Милићевићу. Књига је отворена за све који желе да знају више и да умију боље.

О књизи су бесједили знани Херцеговци: пуковник, пјесник, гуслар, хроничар и вјерни ризничар народне баштине Недељко Попара и Божидар Глоговац, филозоф, пјесник, кога су освојиле љепота српског језика, богатство српске историје и бјелило херцеговачког камена за „Голеш планину“, те је данас један од веома цијењених и тражених херцеговачких поета.

„А како сваки српски дом има домаћина – тако је било на претходна два, тако је и на овом трећем Сабору Милићевића домаћин био пуковник Анђелко Милићевић – стамени Херцеговац из Билеће, неуморна пчела матица која окупља ројеве братственика, ма где они били...“, биљежимо ријечи водитеља програма Миливоја Бештића, додајући да је мојој маленкости заиста била изузетна част протеклих година бити на челу Братства.

* * *

Према нашем Статуту, именовали смо новог предсједника Сабора братства Милићевића. Нама то није било тешко, јер као што је и Његош рекао:

*„Из грмена великога, лафу изић трудно није,
у великим народима генију се гн’јездо вије“.*

Дакле, у овако великом и развијеном братству и држава би могла изабрати своје прваке.

За предсједника нашег Братства у наредном периоду изабран је наш брат Михајло (Мајк) Милићевић који је захваљујући свом угледу познат не само међу Милићевићима него широм српског народа и у свијету.

Наш брат Михајло, или како га пријатељи широм свијета зову – Мајк Милићевић, својим је дјелом и угледом показао да је достојан највишег поштовања. Он никад није заборавио свој напаћени завичај своје вјечно рањене Клепце, као ни своју Херцеговину и само Српство. Многа добротворства, цркве и споменици, као и брига

о свом роду, о братству Милићевића, уткала су и његово име и презиме.

Чашу духовности којом смо на трећем Сабору заједно наздрављали својим умијећем оплеменили су: КУД Абрашевић, фолклорни ансамбл и хор из Београда – уметнички директор Милан Андријанић, диригенткиња г-ђа Зорана Ждерић, вокални солиста Сениша Хајдуковић, гуслар Милутин Цупара, песници, књижевници, говорници: Недељко Попара, Божидар Глоговац, Слободан Вујовић. Кроз програм су нас водили Снежана Лукић и Миливоје Бештић.

Драги братственици, подијелили смо са вама грумен родног завичаја – донијели смо обичај од Херцеговине, постојбине Милићевића до Србије – узданице – до Косова наше крштенице.

Нека вас све озари топлина породичне љубави, среће и богоугодног постигнућа.
Нека се загрију многа охладњела огњишта и усамљена срца.

И нека се умноже и утроје породице, младице нашег стабла родослова.

Желимо да вам сваки наредни дан у животу буде благодаран као онај дан када сте се родили и да вам ваше постигнуће у раду донесе личну славу и добитак сваке врсте.

Браћо и сестре, драги Милићевићи,

Нека дâ Бог да у временима која долазе братство Милићевића буде још бројније, још снажније.

Нека стасају генерације младих домаћина, угледних људи, који ће проносити славу и чувати част Милићевих потомака.

Учините све, када се каже „То је као код Милићевића!“ да се то односи само на добро, лијепо и човјечно, како бисмо имали шта оставити својој дјечи, као што су наши часни преци оставили нама, па нам се и није тешко данас похвалити.

Упамтимо поруку Патријарха Павла: „Будимо људи, а нељуди никада!“

Наши сабори, наше књиге, наша браћа и пријатељи, то је наша пјесма!

Кад сунце излази, људи отварају прозоре.

Кад долазе гости – домаћини им отварају врата и срца јер Србин вазда прима госта својега прво у срцу, а онда у дому своме.

Тако је у братству Милићевића.

Придружите нам се!

Наша је обавеза да у временима која долазе чувамо достојанство братства и допринесемо сваком напретку. Нека је свакоме Милићевићу увијек на уму да је потонак једне од најплеменитијих лоза српске властеле и да смо овим нашим саборовањима сви заједно наставили велико коло братственичко.

БОГ ВАМ ДАО СА ЖИВОТОМ ЗДРАВЉЕ –

СВИМА НАМА НА СРЕЋНО ВЕСЕЉЕ.

ТО ВЕЛИМО ДА СЕ ВЕСЕЛИМО

НЕ БИ ЛИ НАС И БОГ ВЕСЕЛИО!

Анђелко Милићевић

